

Těžko uvěřit, ale je tu pátek. Očekávaná nostalgje blížícího se konce našeho šumperského československého tvoření se probudila ale už mnohem dříve – někdy ve středu večer, kdy se konečně zadařilo a místní Sklípek nám konečně rozevřel svou vinnou náruč. Víno, bludovské božské hry a Smutný tygr po pondělních Vlnách navíc dotvořili latentně vsudypřítomnou nit touhy po svobodě – zmiňovanou -kač- už v úvodníku čísla 1. Na tuto touhu a její udržení se navíc od středy přilepil i „šumperský komplex“. Dle letitých frekventantů jde o nutkavý pocit přetavit závěrečné představení v inscenaci hranou i následně po šumperských dílnách. Služebně mladší generace účastníků zůstává v naději, generace protřelá desítky ročníků se jen monolisovsky pousmívá...

Úvodník čísla 3 se vrhl do popisu de facto společensky proaktivních témat práce třídy A a V a nadhodil zároveň otázku: „A co třída P?“ Balet!? Dílna mimo Divadlo Šumperk zdá se záhadou i pro samotnou Alenku Crhovou, která si posteskla právě ve zmíněném Sklípku, že o „pěčku“ jako jediném nic neví. Máte-li podobnou úzkost, jistě vám ji pomohou zahustit věty, které se během práce v této dílně často ozývají: „Co děláš?!“ (při čtení nahlas intonujte poslední slabiku co nejvýše) / „Slovo je slovo, tělo je tělo.“ (moudro HAMU) / „Jsem kameň.“ (obrana proti moudru HAMU) / „Čo je nového na Instagrame?“ (život mimo sociální sítě) / „Daj mi ruku na koleno. Nie koule, nol!“ (výslovnost s fistulí) / Čajka nebo racek? / Dada? – Da. -čacek-

Rozhovor s lektorkou třídy V – Viktorou Čermákovou

Co o Tobě není veřejně známo?

Rozhodla jsem, že změním svůj život od základu.

Jakou roli bys v životě chtěla ztvárnit?

No... mám teď takový přelomový rok. Dokončila jsem některé své projekty a splnila své dlouhodobé sny. Momentálně si po mnoha letech, kdy jsem stále něco plánovala a za něčím se hnala, dávám voraz. A hlavně jsem se rozhodla nehrát dál už některé zbytečné role a nepěstovat zbytečné vztahy. Role, které bych naopak chtěla hrát, jsou třeba role babičky, která svým vnukům v životě k něčemu je. Nejen třeba dobrým příkladem, ale i přítelem a útočištěm. A pak roli člověka spokojeného se svým životem a svědomím. Roli umělecké ředitelky úspěšného divadla. Roli člověka, kterého už netíží jeho problematické dětství, ale čerpá z něho naopak sílu a částečně i sebeobdiv za to, že ho nějak dokázal smysluplně zpracovat - možná je právě dokonce i důvodem vlastní tvorby. Chtěla bych si po dlouhé době strádání zahrát roli člověka, který je bohatý. Čímž nemyslím jenom po finanční stránce. A vlastně už opatrně hraju roli člověka, který není obětí zlých okolností, ale vyrábí bezpečný a láskyplný svět s překvapením nejen pro ostatní, ale i pro sebe. Je toho víc.

Proč sis vybrala jako téma své dílny Vyrypajevovy Opilé?

Opilé jsem vybrala, protože hodně řeším, kde se bere zlo. A jak se mu ve svém srdci i mozku funkčně ubránit. Hodně samozřejmě prožívám momentální světovou situaci. Vyrypajev taky. Hodně teď čtu texty a jeho hry se mi dostaly do ruky v úplně jiném kontextu. Říkala jsem si, že vlastně zároveň navazují na Richarda, kterého jsme tu dělali před pár lety, a zároveň se tento vybraný text dá chápat jako k Shakespearovi dostatečně kontrastní, vzhledem k jeho až komickému, dojemnému vyznění. Je tu taky hodně barvitých a zábavných postav, kterým se dá dobře rozumět.

Kdyby sis mohla vybrat k inscenování jakýkoli text, co by to bylo?

Dlouho si přeju inscenovat Hamleta. Jsem už tak zvyklá si to přát, že mě v této sezóně strašně překvapil a potěšil text současné americké autorky Jen Silverman Pohyblivé písky, který jsem měla možnost režisovat v MDP. Neuměla jsem si vůbec představit takové splnutí duší, jaké se nečekane realizovalo mezi mnou a touto mladou dramatickou. Takže já mám v tomhle směru teď myslím na chvíli vybráno.

Co by se mělo o Tvé dílně a letošním SMADu psát za dalších 30 let?

O mé dílně by se mělo psát za 30 let asi tak: že na ní vznikly nějaké pevné vztahy a inspirace. Že si všichni pamatují, že se tu cítili v bezpečí, že jsme si rozuměli, že oni sami si rozuměli, nebo něco podstatného o sobě, nebo světě nebo divadle pochopili, nebo že to byl prostě takový úplně zářivý, zastavený, vytržený, společný, vzácný čas.

JAK JSME ZAČALI, ANEB TROCHA SUCHOPÁRNÉ HISTORIE

NOSTALGICKÉ OKÉNKO

Není tajemstvím, spíše smutným faktem, že rok od roku se situace s možnostmi osvěžení a tmelení se po náročném pracovním dni a případném kulturním zážitku zhoršuje. Zařízení poskytující požadované služby mají otevřeno čím dál méně a kratěji. I proto je v tomto vzpomínkovém okénku (v této bohapusté dobrého podnikuprosté krajině) je nutno věnovat tichou vzpomínku ikoně jménem DAKOTA, slovy místního P. B. „dorážkové hodpody“.

Místo, které mělo otevřeno podle štamgastů a aktivních konzumentů. Od rána na zahrádce posedávali zákazníci na kávě. Před obědem na pivo, po obědě na pivo, po práci po cestě domů na pivo, před večerí na aperitiv, po večerí na digestiv, před kulturou na posilněnou a podle toho, jaký byl kulturní zážitek, na další posilněnou, před spaním šláfruňk na dobrou noc, který se někdy protáhl do ranních hodin... a ráno opět na kávu po náročné noci. Podnik se pyšnil kromě strategicky umístěné zahrádky (která je zachována i v současném sushi, ale ztratila na onom kouzlu) i jukeboxem. Tato hudební mašina zpestřila, doprovodila, pozvedla náladu a její zvuky rozhýbala nejednoho nepohyblivého jedince, jehož taneční kreace vstoupily do děvech nočních mejdanů. Prostor kolem zahrádky poskytl prostor nejen kuřákům, ale stal se mnohokrát i dějištěm nejedné performance. Příkladem za všechny je strom, jenž se stal jedné srpnové noci bidýlkem bohémské povznesenosti lektora Juraje Benčíka. Tento výjev bude navždy vryt do paměti všech přítomných i do paměti místa. Součástí šumperských legend a vību je i emblematický drink s něžně poetickým názvem Princezna podávaný v baňatých sklenicích na vysoké stopce. Drink je tvořen z růžového ginu a tonicu a mražených malin. Na Dakotu bylo složeno mnoho básní, písní i ód. Byla součástí nejedné etudy v rámci společných aktivit. Nikdo už neví, kdy přesně Dakota vznikla, ale pamětníci účastníci se dílen 20 a více let a interiérové vybavení a styl (americký středozápadní design, kde nechyběly bizoní rohy na zdi) napovídá, že to bylo určitě nejpozději v polovině 90. let. V roce 2022 však byla Dakota uzavřena a s ní i jedna historická kapitola S.M.A.D.

jin

j i

KDO NÁM CO PŘIVEZE ANEB DOPROVODNÝ PROGRAM

Šimonove (druhé) dievčatá
ZUŠ Jozefa Rosinského, Nitra-Staré Mesto,
Slovensko

Tri sestry

Autor: Anton Pavlovič Čechov
Překladatel: Ľubomír Vajdička
Režie: Šimon Spišák
Dramaturgie a scénografie: kolektiv súboru
Datum premiery: 15. 7. 2023

Hrají:

Kristína Majbová: Oľga, Veršinin
Samuel Hornáček: Irina, Soľnenij
Samuel Čenoško: Máša, Tuzembach

Môže sa stať, že po zahliadnutí nášho predstavenia budete cítiť neistotu, trápnosť, ba dokonca kompletne nepochopenie vzniku tejto inscenácie. Verte mi, že všetko čo cítite, je úplne v poriadku. Bohužiaľ, inscenácia len nebola vhodná pre vašu intelektuálnu úroveň a taktiež úroveň, podľa ktorej evidentne nezapadáte do 2% ľudí na Slovensku, ktorí chodia do divadla a takého „Čechova“ už majú dávno prečítaného ešte pred Šlabikárom.

O souboru: Sme v pohode ľudia.

Třída A – Svět – Poezie – Koncept – Divadlo se představuje:

Veronika Milošovna vždycky nesnášela, když se jí říkalo Veruno, protože v dětské knížce Příběhy z medové stráně byla ošklivá, stará želva Veruna. Měla z toho trauma.

Adelaide Daliborovna je šílený arachnofobik milující fluffy lamy (alpaky), disponuje schopností na jeden čaj rozšpinit deset hrníčků a pak je nechává všude po pokoji.

David Ladislavovič si jako malý jednou u babičky a dědy hrál s kamarádkou na doktora. Sehnali si živou žábu, zavařovací sklenici, odlakovač (jako dostupnou náhražku chloroformu) a nůž ma řepu, co měl děda u králíkárně. A provedli pitvu. Až později zjistil, že si mohli ke hře zvolit daleko zajímavější obor lékařství, než byla zrovna patologie.

Petra Petrovna roky v Šumperku používala cedulky na dveřích špatně. Myslela si totiž, že nápis žena/muž nemá být zvolen podle toho, kdo je uvnitř, ale podle toho, kdo má případně přijít za vámi dovnitř. A cedulku volno tam dávala, protože jí to bylo jedno.

Tomáš Ctiborovič se rád bezcílně vozí metrem nebo tramvají po Praze, kde na různých zastávkách nastupuje a vystupuje.

Veronika Františkovna má už třetí příjmení a ještě se ani jednou nevdala. První příjmení měla její máma po prvním manželovi (což nebyl Verčín otec). Druhé po matčině novém manželovi. V osmnácti se na truc přejmenovala na matčino rodné příjmení. A to má doteď. Je poslední z rodu Raubiců.

Kristýna Aloisovna nesnese pomýšlení, že by jakékoliv věci v domácnosti nebyly srovnané podle velikosti. Pokud jsou i talíře poskládané v myčce na přeskačku je z toho ve stresu.

Henrietta Robovna rada spáva za pumpou v Bratislave.

Jekaterina Vlastimilovna se jako malá chtěla stát detektivem. Nebo patologem. Nemá ráda blemcavej pórek v polévce.

Markéta Vladimírovna jednou před lety jela autobusem z Prahy do Španělska přes Amsterdam.